

Forhold til Menigheden. Da Regjeringen nu derhos betragter den i dette Forslag gjorte Indrømmelse som en nødvendig Betingelse for omsider at faae denne saa længe forhandlede Sag ført til Ende, hvilket er et ligesaa naturligt som almindeligt Ønske, saa ere vi enige om at anbefale Landstinget at gaa ind herpaa.

Men til denne Indrømmelse har Regjeringen knyttet den bestemte Betingelse, at de indbragne Indtægter holdes affondrede fra Statens øvrige Indtægter og ubelukkende anvendes til folkekirkelige Diemed. Flertallet slutter sig ganske hertil, og da Mindretallet ikke modsætter sig den foreslaaede Oprettelse af et folkekirkeligt Fond, er hele Udvalget enigt i Resultatet.

Mindretallet (Rasmussen og Skytte) skal efter Foranstaaende kun udtale, at det lægger særdeles Bægt paa, at Lovforslagets § 1 forbliver uforandret. Det er med dette for Øie, at Mindretallet kan være med til, at Midlerne opføres paa Finantsloven under Benævnelsen, eller om man vil i Form af, et Fond, dog med den Forandring, at dette bliver bestyret af Finantsministeren, hvorom Mindretallet stiller Endringsforslag til § 3. Saavidt skjønnes, har Mindretallet nemlig en noget anden Opfattelse af dette Fonds Betydning end Lovforslagets eller Flertallets. Mindretallet er enigt i, at Midlerne først og fremmest anvendes til de Formaal, som Lovforslaget antyder, og hvortil det efter Mindretallets Anskuelse ogsaa vil medgaa. Dette er dog kun en Skjønssag; derom kan ikke siges noget Bestemt. Men lige saa vist som det vel maa være en Selvsølge, at, dersom det med Tiden maatte vise sig, at Midlerne ere utilstrækkelige, det Manglende da maatte tilskydes af Statskassen, lige saa vist antager Mindretallet, at det maa være en Selvsølge, dersom det Modsatte maatte vise sig, nemlig en Opkobben af Kapital, at det da maa staa den Lovgivende Magt frit for, dersom det befindes at være hensigtsmæssigt, at anvende en Del af Midlerne til andre dermed beslegtede Diemed.

Det hele Udvalget saaledes tiltræder Grundlaget for Regjeringens Forslag, skal dets Flertal tillade sig nogle Bemærkninger om de væsentligste af de Enkeltheder, som dets hele Udvalget, dets dets Flertal foreslaar ændre.

Naar det i § 1 er udtalt, at de Midler, der nu ere henlagte til Folketirkens Understøttelse, skulle indbrages under den Lovgivende Magts Raadighed, forekommer det Flertallet klart, at, hvis disse Midler ikke allerede forinden høste under Lovgivningsmagtens Omraade — hvoraf ingenlunde følger, at de opføres paa Finantsloven — kunde de ikke indbrages under den ved simpel Lov. Vi tillade os

derfor at foreslaa en anden Affattelse af det, der vistnok har været Lovforslagets Tanke.

§ 2 anser Mindretallet en Sætning indskudt om det Forhold, hvori de Indtægter, Fondet engang kan vente fra Kjøbstederne, skulde staa til dem, der indflyde fra Landet, hvilken Sætning Flertallet maa finde mindre heldig, da den kun kan gennemføres ved en senere Lov.

Ved § 3 anser Udvalget det rigtigt, at det her udtrykkelig udtales, hvad der ogsaa har været Lovforslagets Hensigt (fr. § 5), at de Kongelige Resolutioner, der alt ere tagne om Oprettelse af nye Præsteskald, forblive i Kraft. Den Forøgelse af Præsteskaldenes Antal, som deraf vil følge, maa allsaa tages med i Beregning, og vil mulig nødvendiggiøre nogen Forhøielse af Skaldenes Antal (901), i hvilken Henseende Forslag forbeholdes, naar de forspønde Oplysninger ere modtagne.

§ 4 anser Udvalget en Rettelse fornøden, fordi Tienden ikke forfalder til de samme Aider som de kongelige Satter, og der ingen Grund synes at være til at give Tiendeyderne et halvt Mars Genstand og tabe et Halvaars eller Fjerdingaars Rente, ligesom der vilde optaa Vansteligheder ved at bevare den Tiendeyderen i Lovgivningen hjemlede Ret til fortrinlig Fyldestgjørelse.

§ 5 ere kun de Udveksler af det folkekirkelige Fond, som ere en umiddelbar Følge af denne Lov, nævnte; men det er klart, at det ogsaa maa kunne anvendes til andre folkekirkelige Formaal. Exempelvis tro vi bør nævnes: Oprettelsen af nye Præsteskald og faste Kapellanier samt — helt eller delvis — Opførelsen af nye Kirker.

§ 6 ere Biskoppernes Lønninger fastsatte. Udvalget er enigt i, at disse kunne taale en Nedsettelse, men Mindretallet ønsker denne saa betydelig, at Flertallet ikke kan følge det.

Hvad Provosternes Honorar angaar, da er Udvalget enigt i, at dette ligesaa lidt bør være lige stort for alle, som Provosternes Omfang og det nu af Kirkerne oppebaarne Bederlag ere lige store. Medens et Honorar af 500 Kroner maatte endog vilde være vel rigeligt for de smaa Provostier, der kun omfatte 6—7 Pastorater, vilde det være utilstrækkeligt for de store Provostier, hvori der er 20 Pastorater eller derover; og hvis man allsaa fastsatte hint Honorar ens for alle Provostier, vilde man let bewirke, at Ingen vilde overtage Provostregjeringen i de store Provostier. Udvalget foreslaar derfor, at der gives et Spillerum mellem 400 og 800 Kroner.

§ 7 inddeler Landsby-Præsteskaldene i 5 Klasser, men deraf indbefatte de to første og bedst lønede (6000 og 5000 Kr.) hver kun 50 Kald og den 3die (4000) kun 100. Efter Regjeringens Forslag vilde allsaa kun 200 af 901 Landsbypræster eller mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{5}$ komme i de tre høieste Lønningsklasser og mellem $\frac{3}{4}$ og $\frac{4}{5}$ blive henførte til de 2 laveste (3000 og 2000). Vistnok er der nu fogt raadet Bod paa dette